

Sind var i et saadant Oprør, at han neppe formaaede at beherske sig. Thi just i dette Øjeblik kom han til fuld Klarhed over sine Følelser for denne unge Pige. Han vidste det nu — han elskede hende; For første Gang i sit Liv følte han Kærligheden flamme op i Hjertet og betage Sind og Sanser. Han elskede hende! Ja, han saae det nu — hende var det, hans Ungdomsdrømme havde aabenbaret ham, hende, han hele sit Liv havde længtes efter!

„Hansine!“ sagde han med en Stemme, der skulde være beroligende, men som forgæves søgte at skjule hans egen lidenskabelige Sindsbevægelse. „Har De slet ingen Tillid til mig? Er De vred paa mig? . . . De maa sige mig det, for jeg har den hele Dag tænkt saa meget paa Dem . . . Og jeg har længtes saa meget efter at tale med Dem,“ vedblev han, idet han i sin Betagethed atter greb hendes Haand, skønt hun stadig vendte Ryggen til ham. „Vil De blot svare mig paa dette ene Spørgsmaal? Hører De, Hansine? De maa ikke gaa, før De har sagt mig det. Er De vred paa mig?“

„Nej“

Noget i dette korte Svar og i hendes Hjertes vilde Banken, som han kunde fornemme helt ude i hendes Haand, tændte pludselig et Lys for ham. Kunde det være muligt! . . . Turde han virkelig tro? . . . Tankerne suste som Stormvind gennem hans Hoved . . . Aa Gud! Kunde det være sandt? . . .

For ikke at skræmme hende tvang han sig med et Opbud af al sin Viljekraft til at være rolig. Skælvende bøjede han sig ned over hende og stammede:

„Hansine, De maa svare mig blot paa en eneste Ting endnu. Sig mig . . . er det rigtigt, naar jeg føler, at det er Gud selv, der har ført os sammen her iaften? . . . Nej, nej. Gaa ikke bort! De maa ikke skjule noget for mig. Holder De lidt af mig? Sig mig det . . . holder De blot en lille Smule af mig?“

Hun rykkede Haanden til sig med fortvivlet Kraft for at komme løs. Men nu laa begge hans Arme omkring hende, og han drog hende til sig med ubehersket Lidenskab.

„Hansine . . . kære, kære Hansine . . .“